

Hårderups posten

Nr. 8. — November 1978.

Från Fårakroken kan Sigge Cederlund blicka ut över slätten med Hårderupshult och Bjälkhults höjder i horisonten. Landskapets ständiga skiftningar under årstidernas gång är en rik inspirationskälla som satt spår i hans måleri. Sigge kåserar i Hårderupsposten under rubriken: "Små flingor".

Hej igen alla ni, som bor i Härderup, Starrarp, Bjälkhult, Skumparp eller där ikring. Härderupsposten är som vanligt gjord för er och av er. Nya medarbetare har tillkommit vilket är synnerligen glädjande. Ni som ännu inte medverkat någon gång; sätt igång och skriv! Ni har ett helt år på er. Jag ska nämligen i fortsättningen försöka att få ut en Härderupspost varje höst, där innehållet då i stor utsträckning kommer att spegla det gångna årets händelser i bygden.

Den här gången har materialet till tidningen varit mer omfattande än någonsin, vilket medfört att Härderupsposten fått fler antal sidor. Framsta orsaken till utökningen är att det under året varit flera arrangemang och händelser i bygden, som är värda att uppmärksammas.

För att få en inledning, som med skärpa belyser Härderupspostens syfte och innehåll, så har jag lånat några ord från författaren Jan Fridegård. Citatet är hämtat ur hans bok, "På oxens horn".

"Jag hade fått låna en bok av klockaren, den hette "Franska sagor" men nog var de svenska för mig. Jag kände igen alltsammans, älvorna, vallpojken, trollen, guldet som lyste ur grottor. Jag placerade allt, där det hörde hemma. Riktiga sagor trivs överallt i Guds skapelse utom i städerna som Han inte byggt. Där är Satan både arkitekt, borgmästare och byggmästare."

Här ser ni Nils-Algot Nilsson, Starrarp, som icke utan viss stolthet visar upp sin rekordstora sockerbetskör. Den regniga sommaren tycks ha varit bra för betorna åtminstone. Även Nils-Algots foderbetor var stora, men, sa jag, när han en gång stannade till hos mig med ett stort lass efter traktorn, dom e väl håltomma inne i? Håltomma! utbrast Nils-Algot förargad, sätt fram tårna så ska du få känna på en!

Bygemenskap

För dem som var med när vår dansbana byggdes blev det en dag, som är värd att minnas. Aldrig förr har väl så många bybor arbetat tillsammans en hel dag i ideellt syfte. Arbetet flöt förvånansvärt bra med tanke på att vi var så många. Roligt hade vi också. Ja, vi hade så roligt att Folke Karlsson på kvällen tyckte att vi skulle bygga en bana till, lördan därpå! Den här dagen hade förstås föregåtts av mycket tankearbete på hur allt skulle konstrueras. Bara en sån sak som bänkarna. Att tänka ut deras konstruktion beredde Gösta Kristiansson många sömnlösa nätter. (Enligt egen utsago) Hur det gick sen, vet ju alla. Dansbanan blev den

stora träffpunkten i bygden. Jag tycker att det är ett friskhetstecken för vår moderna tid, att ett sådant här enkelt och billigt arrangemang får så stor uppslutning, när annars allt ska vara så stort och påkostat. Visserligen finns även i detta fallet en ekonomisk sida av saken, men kostnaderna var s.a.s. en engångsföreteelse. Den insamling som startades för att få pengar till virket inbragte betydligt mer än väntat. Närmare bestämt 3.193 kronor. Utgifterna har varit: 2.468 kr för bräder och färg, 259 kr för en presenning och 251 kr för en gasollampa. Den som är kunnig i den högre matematikens regler inser genast, att vi har 215 kr kvar i kassan. Dessa pengar har placerats på kontot för framtida oförutsedda utgifter, som t.ex. ny gas till lampan.

Höjdpunkten vid dansträffarna i somras var när bygdens egna underhållningsförmågor fick tillfälle att under en timme ge smakprov på sitt kunnande. Det hela var en fantastisk upplevelse och jag hoppas verkligen, att detta gav impulser till fler och nya grepp, som kan ge ännu mer i framtiden. Flera av de som uppträdde var för sig skulle kunna göra något tillsammans. Jag hoppas även, att de förmågor i bygden, som inte var med i somras, kommer att anmäla sig för nästa sommar eller helt spontant går upp på scenen när som helst under danskvällarna.

Nu har vi en lång och kall vinter framför oss och det dröjer ett bra tag innan vi åter får höra dragospelstonerna locka till en vals under bokarna i Härderupshult. Medan vi väntar på nästa sommars fröjder kan vi ju minnas tillbaka. Knut Thulin skrev en dikt till 50-årsminnet av den förra dansbanan i Härderupshult, som vi firade i somras. Den hjälper oss att minnas.

Bertil

I lövad sal inunder täta bokars grenar
vi samlats här en bygdens skara,
att hylla något, som alla oss förenar.
Med tankens hjälp till äldre tid vi fara.

Ur julikvällens skrymslen vi höra röster som talar.
De komma från en tid, som ligger 50 år tillbaka.
Nu dragspelets toner, till dans, till dans dem åter manar.
Vi är här och nu, för att väcka de minnen ur insomnad dvala.

Här stämde fästeman och fästemo sitt möte.
De dansa kvällen lång till vals och predikatt.
Hultets vackra plats dem alla slöt uti sitt sköte.
De glömde dagens slit i sommarens ljusa natt.

De gingo hem i ljuva natters morgontimma
och flickan somnade ibland på gossens arm.
Vårt släktskap med dem vi starkt förnimma.
Kärleken till hultet var stor, kärleken till varann var öm och varm.

En annan bygdens son gjort detta hultet evigt känt.
Här vilade och smiddes stora planer av gossen Bombi Bitt.
Nu mången dag har gått sen detta hänt.
Kyrksilvret åter på sin plats i kyrkan lyser vitt.

Du främling som färdas i denna trakt
gå in i hultets grönska och finn ro och vila.
Känn tiders vingslag, se naturens strålande prakt
genom höga stammars kronor solens strålar sila.

Nu bygdens söner och döttrar åter här vill dansa och le.
Genom "gluggen" i norr drog de in med sin bana
till samling och gemenskap sin kraft de vilja ge.
Möt upp, möt upp när skyltar kalla och mana.

Knut Thulin

- Men tänk om ni blir insnöade!
 Det är faktiskt den replik, som oftast möter min hustru Ingrid och mig när vi allt som oftast träffar gamla vänner och bekanta från Sjöbotiden, och som frågar "hur vi trivs på den där Fårakroken i Rönås". Efter att helt sanningsenligt och ur djupet från våra hjärtan ha deklarerat, att vi trivs alldeles förträffligt ut denna fagra trakt, kommer det ofelbart; "Men på vintern då, tänk om ni blir insnöade..." Detta framsagt med en liten underton av löje och ironi, ty i den moderna vokabulären kan man ju vara insnöad på mer än ett sätt.

Det känns i alla fall rart och skönt detta, att så många vänliga människor hyser en sådan oro för att vi till nästa vinter, eller nästa, skall sitta på Fårakroken och långsamt tyna bort av svält och umbäranden på grund av en fasansfull naturkatastrof i form av snödrivor av hittills icke skådat djup.

Det är naturligtvis så, att dessa människor aldrig haver bott "på landet". Dessa människor haver aldrig skådat den snöröjarglädje, som ryms i Runo och hans snöplogsförsedda traktor. De haver heller icke varit med om, att en tidig morgon på Fårakroken skåda upp mot grånad sky och önska: "måtte det bli litta snö i dag, åtminstone så pass att Runo får ploga vår lilla vägstup." För det är nämligen så att, kommer Runo, så kommer också kaffet fram på bordet och Ingrid har blivit något av en expert på att laga något, som hon kallar "jögakaffe", vad nu de e för nåt.

Och därmed är jag inne på de nya vännerna, grannarna och folket, som vi börjat lära känna här på vår nya boplatz. Det är naturligtvis så, att har man i många år bott som vi, mitt inne i en tätort som Sjöbo, och varje dag trängts och frotterats med en mängd människor såväl i affärsarbetet som i olika umgängeskretsar, så känner man sig kanske en aning oroad över hur det skall gå att tvärt bryta av allt detta och plötsligt ha flera hundra meter till närmaste granne. Man funderar över hur dessa grannar ser ut, hur dom betar sig, om man ska kunna bli bekant med dem. Är dom männtro några riktiga enstöringar eller är det folk man kan lära känna?

Ack, alla dessa dumma förhågor, som vi aldrig hade behövt hysa. För var någonstans kunde vi träffa mera tillmötesgående, vänliga och trevliga människor, alla agerande på det sätt, att man känner sig välkommen. Inte med stora ord och åthävor utan med vänliga nickar, spontana besök eller med ett "titta in till oss när ni kör förbi, mor har nybakat idag". Sådant är vi inte bortskämda med från Sjöbo, skall ni veta. Vi har också börjat begripa, att här ute lever man egentligen mycket mer nära varandra än i den tätaste tätort. Där kan man ju t.ex. bo i samma trappuppgång bland flera olika familjer utan att för den skull ha den blekaste aning om vad det är för "typer" man är granne med. Det är ju liksom inte riktigt fint eller comme il faut att som sann svensk i stad börja prata med någon hur som helst utan att vara presenterad. Därför blir man som nyhitflyttad behagligt uppmärksam på alltings egentliga och naturliga enkelhet, när man hör sådana saker som "Du Sigge, jag vet ju att ni har dålit me vatten i er brunn, men skulle det rent sina så får du samla ihop några nära plastdunkar och komma hem till oss och hämta, jag tror det ska räcka, för vi har ju borrhatt". Det är sådana här vardagliga småting som mer och mer fått oss att förstå, att här lever man efter den sunda principen att "när du behöver hjälp så kommer vi, och när vi behöver det, så vet vi, att då kommer du. Enklare kan det egentligen inte formuleras: "vi behöver varandra".

Att vi flyttat hit till Fårakroken har för mig inneburit någonting alldeles exceptionellt positivt. Jag har blivit bekant med en i mitt tycke stor kulturpersonlighet, en finstämd och smått humoristisk poet, som tyvärr inte finns i livet mer. Det är naturligtvis bjälkhultsbonden och författaren Nils Eklundh jag syftar på. Vetska-Bertil Persson, som kommit att bli en ofta sedd gäst och kär vän i vårt hus. När han första gången kom och ville sälja Nils Eklundhs diktsamling kunde jag aldrig ana, att detta bokköp skulle betyda så mycket för mig, som det kommit att göra. Som säkert en del av denna tidnings läsare känner till så hör till min verksamhet, att då och då engageras som roare och underhållare på diverse tillställningar, föreningsaftnar, trivselstunder på sjukhus, ålderdomshem, bokaftnar o.s.v. runt om i landet. På dessa tillställningar har jag numera alltid en avdelning där jag läser några av Nils Eklundhs dikter, och de blir alltid lika livligt uppskattade, i synnerhet de

dikter, som skall läsas på vår härliga skånska dialekt. Tack Bertil och tack Nils Eklundh! - Synd bara, att boken är slutsåld och ovisst är om det kommer att bli något nytryck. Så ni, som är lyckliga ägare till ett exemplar, var aktsam om det, det är värdefullt! jag vet det, för alltid efter mina uppläsningar får jag massor av förfrågningar om var nånstans man kan köpa "den trevliga boken".

Ja, nu har jag visst kommit in på att prata litet om mig själv. Jag tänker inte att här skriva mina memoarer eller någon form av självbiografi, så långt sträcker sig inte min författartalang. Men jag förstår så väl, att folk naturligtvis kan vara nyfikna på en figur, som rätt vad det är säljer en blomstrande färghandel i ett progressivt samhälle och köper en gammal bonnagård långt ute på landet, slår sig ner där och låtsas att han är konstnär eller vad det är. Ett slags konstgalleri har han i alla fall inrättat i kostallet, den tosingen. Hur skall det gå?

Det är naturligtvis en lång historia och som sagt, jag är ju ingen författare av format men några små utblickar, antydningar och lite förklaringar på ett och annat, minnesbilder m.m. skall jag väl kunna bistå med. Mitt teater- och musikintresse väcktes mycket tidigt på grund av att mina föräldrar på sin tid var seriöst intresserade av just dessa konstarter. De begav sig ofta till Malmö och härligheterna där i form av konserter och teaterbesök och det blev ofta gamla kära Hippodromteatern, salig i åminnelse och alla föreställningarna där, som skulle bevakas. Och dom skulle naturligtvis ha sin lille påg med sig. Jag vill minnas, att vid mitt allra första teaterbesök var jag inte mer än fyra år gammal och det var just Hipp i Malmö, som fick äran av att då ha mig bland publiken. Det var i den vevan som Karl Gerhard gästspelade med en revy, som bar titeln "Guldregn", där han i finalen med hela ensemblen inne på scen, lät ett jättestort gyllene ymnighetshorn sänkas ner från tåg vinden och vräka ut tusentals guldmynt (av förgyllt papp förstas) över de agerande. Jag kommer ihåg, att detta gjorde ett så starkt intryck på mig att jag omedelbart bestämde mig för att bli skådespelare och stå på en scen, för där bara regnade guldpengarna över en. För si pengar, det visste jag redan då, att det var nånting som kunde omsättas i många nyttiga ting, glass och sega gubbar och violpastiller m.m. - Nåja, visst har jag mången gång senare i livet fått stå på en scen, så där har mina önskemål till en del infriats, men så banne mej om det har regnat några guldpengar! Ack nej. Men "ja e ente dö än," sa Janne Wängman.

Det var förresten efter ett teaterbesök i Malmö som jag första gången fick för mig att framträda inför publik. Det tog en ända med förskräckelse, som ni snart skall se. Jag var omkring sex år gammal och hade sett en revy, där bl.a. Mauritz Levinsson framförde en kuplett, som handlade om en fotbollsspelare och där han under sången gjorde ideliga hopp, nickningar och sparkar mot en inbillad fotboll. Detta nummer hade jag på ett par dagar tränat in och en kväll ansåg jag att det var dags för premiär. Jag stegade ut i köket. Där satt min publik. Det var min far och hans gode vän Einar, som höll på att spela "hongaröv" vid köksbordet. Jag sade åt dem att sluta upp med kortspelet, för nu skulle dom få se på Sveriges nye revykung. Efter ett vigt hopp upp på scenen (vaskabänken) satte jag igång med agerandet. Jag sjöng, hoppade, nickade, grimaserade och - naturligtvis - halkade på den glatta diskbänken, gjorde en dubbelrivolt och hamnade med ansiktet före i köksgolvet. Trots att det uppstod ett litet näsblod fattade jag mig sekundsnabbt, en stor och sann skådespelare fattar sig alltid sekundsnabbt i en överraskande eller besvärlig situation på scenen och framtvingade min improviserade slutreplik, "Jävla dåligt gräs på den härande planen!" Efter denna upplevelse hade min far ett uttryck, som han i många år använde när han hade riktigt trevligt: "Jag har min själ inte haft så roligt sen Sigge fick neseblo!"

Efter hand som jag sitter här och skriver upptäcker jag, att det är så väldigt många händelser i mitt liv, som jag skulle vilja påtvinga er, kära läsare, men de två sidor i tidningen, som Bertil har givit mig till förfogande kommer inte att förslå på långa vägar. Jag får väl göra som så, att det får bli en slags följetong det här och för att hålla intresset vid liv skall jag skrämna er med, att nästa kåseri kommer att handla om min skoltid, bl.a. studietiden vid Osby Samskola, där bland mina närmaste kamrater fanns Lasse Holmqvist och Ernst-Hugo Järegård. Si det var ett riktigt busliv, skulle en H.C. Andersson ha sagt. Men mera om detta i nästa nummer av Härderupsposten.

Vises och hörs! Ja, som sagt, OM VI INTE BLIR INSNÖADE!!!

SJÖBO KOMMUNS PLANERING FÖR HÅRDERUPSHULT MED OMNEJD.

Det viktigaste som hänt våra byar i år, är att de blivit föremål för kommunplanerarnas intresse. I samband med att kommunstyrelsens arbetsutskott med hjälp av en kommitté studerade Vollsjö tätorts utbyggnadsmöjligheter, tog man i samma svep en titt på ett område, som skulle kunna lämpa sig för fritidsbebyggelse. Området kallas för U1 och omfattar bygden från Fränninge by och upp t.o.m. Starrarps Ora och Puus. Sjöbo kommun ämnade redan från början gå demokratiskt tillväga och skickade därför ut ett "Program" med diverse tankegångar och förslag. Detta Program skickades ut till olika föreningar och förvaltningar, som kunde ha intresse i detta. Dessutom inbjöds allmänheten, som bekant, till ett diskussionsmöte på Ågården i mars. Starrarps byalag blev remissinstans och jag fick därigenom tillfälle att studera planerna ingående.

REMISSVARET:
Jag återger här hela remissvaret, som sändes till kommunstyrelsens arbetsutskott den 7.4.78:

"Efter att med största intresse studerat "Program för utredningsområde U1", tog jag kontakt med en handfull personer, som är bosatta i eller i närheten av det aktuella utredningsområdet och vilka kunde tänkas vara intresserade av planerna. Jag har här nedan försökt att sammanfatta mina egna synpunkter och deras synpunkter. Trots att jag av tidsbrist inte kunnat samla in allas åsikter och framför allt inte alla berörda markägares, så bedömer jag ändå nedanstående synpunkter vara någorlunda representativa för folket i denna bygd.

VÅR MÅLSÄTTNING: Vi vill utveckla en levande landsbygd.

BOSTADSFÖRÄNDRINGEN: Fritidsfolket bidrager inte till att göra landsbygden levande, men har hittills gjort stora insatser då det gällt att hålla hus, som inte lämpar sig för åretruntboende, i fint skick. För ny bebyggelse kräver vi, att den planeras så, att åretruntboende är möjlig. Det skall dels vara möjligt, att redan från början bygga permanentbostäder och dels vara möjligt, att bygga fritidshus, som i framtiden ska kunna övergå till permanentbostäder. Husen ska ligga både i smärre grupper och enskilt. Husen bör så långt möjligt utformas av den som ska bo där. Variation i husens utseende ska eftersträvas.

UTBYGGNADSSÄTT: Kommunen ska inte överlämna hela markområden till byggnadsentreprenörer och låta dem utforma dessa. Om detta förfaringsätt ändå väljs av kommunalekonomiska skäl, så ska hårda restriktioner för utformningen finnas.

UTBYGGNADSTAKT: Utbyggnaden ska ske succesivt och i långsam takt. Det är viktigt, att såväl nya hus som nya människor på ett smidigt sätt smälter in och anpassar sig till bygden. Vid en försiktig utbyggnad minskas risken för konflikter med naturvårdsintressen och de gamla bybornas intressen och verksamhet. Felaktigheter i planeringen kan då också lättare rättas till. Vid en snabb utbyggnad i stort format löper man risken att de nya områdena totalt kommer att dominera bygden eller att de så att säga blir en isolerad by i byn.

V.A.-ANLÄGGNINGAR: Det har hittills satsats alldeles för lite forskning på att få fram lösningar på avloppsproblemet hos enskilda fastigheter och smärre grupper av fastigheter. Detta är ju närmast tekniska problem, som inte får förhindra permanent boende på landsbygden. Meningarna är delade om vilka av de i "Programmet" angivna åretruntboende.

SEVICE: Det är mycket tveksamt om fritidsfolket i nämnvärd utsträckning kan inverka positivt på serviceutbudet i Fränninge och Vollsjö, medan åretruntboende säkerligen skulle kunna ge den önskade effekten. Vi har svårt att se hur en försiktig utbyggnad skulle kunna ge önskad krav på kommunens service.

KOMMUNIKATIONER: En busslinje går genom utredningsområdet och ett befolkningstillskott skulle ge positiva effekter på denna trafik. Vägarna måste givetvis förbättras radikalt, eftersom de med nuvarande standard inte ens motsvarar lågt ställda krav.

ARBETSTILLFÄLLEN: Arbete bör finnas inom lagom pendlingsavstånd, varför det är viktigt, att intensifiera ansträngningarna att skaffa fler arbetstillfällen till kommunen. Utredningsområdet ligger väl till för pendling, även till Hörby kommun. Vid byggandet bör så långt möjligt arbetskraft från orten anlitas.

NATURVÅRD: Bokskogsområdet i Härderupshult får på inga villkor exploateras. Byggnation i bokskog bör även i övrigt undvikas.

Med utgångspunkt från karta 120 sidan 127 i Programmet (kartsnitt A här i Härderupsposten), ges här några synpunkter på de enskilda lokaliseringsförslagen, som är markerade med rutor på kartan.

N:r 1 från Fränninge räknat: Det är svår sankmark just där markeringen gjorts. För övrigt inga anmärkningar.

N:r 2 : Detta område bör prioriteras. Enebackarna utmed landsvägen är nämligen redan förstörda av granplantering, varför detta område synes mycket lämpligt för bebyggelse. Närheten till Fränninge och Vollsjö, samt flera andra skäl talar för denna lokalisering. Dock bör antalet hus stanna vid 20.

N:r 3 : Detta område inkräktar på vacker fälad och bokskog, varför det bör flyttas närmare landsvägen. Det bör förläggas mellan landsvägen och bäcken. Antal hus max 15.

N:r 4 : Får ej byggas. Området utgörs av bokskog. En del av området utgörs av sankmark. Vad gäller den högre belägna delen av området, så har någon hyst farhågor för, att om man glesar ut bokarna för att ge plats för bebyggelse, så kommer resten av träden att fällas av första höststorm. Flera av de omkringboende är av olika skäl mycket negativa till bebyggelse här.

N:r 5 ; Antal hus max 20. För övrigt inget att erinra.

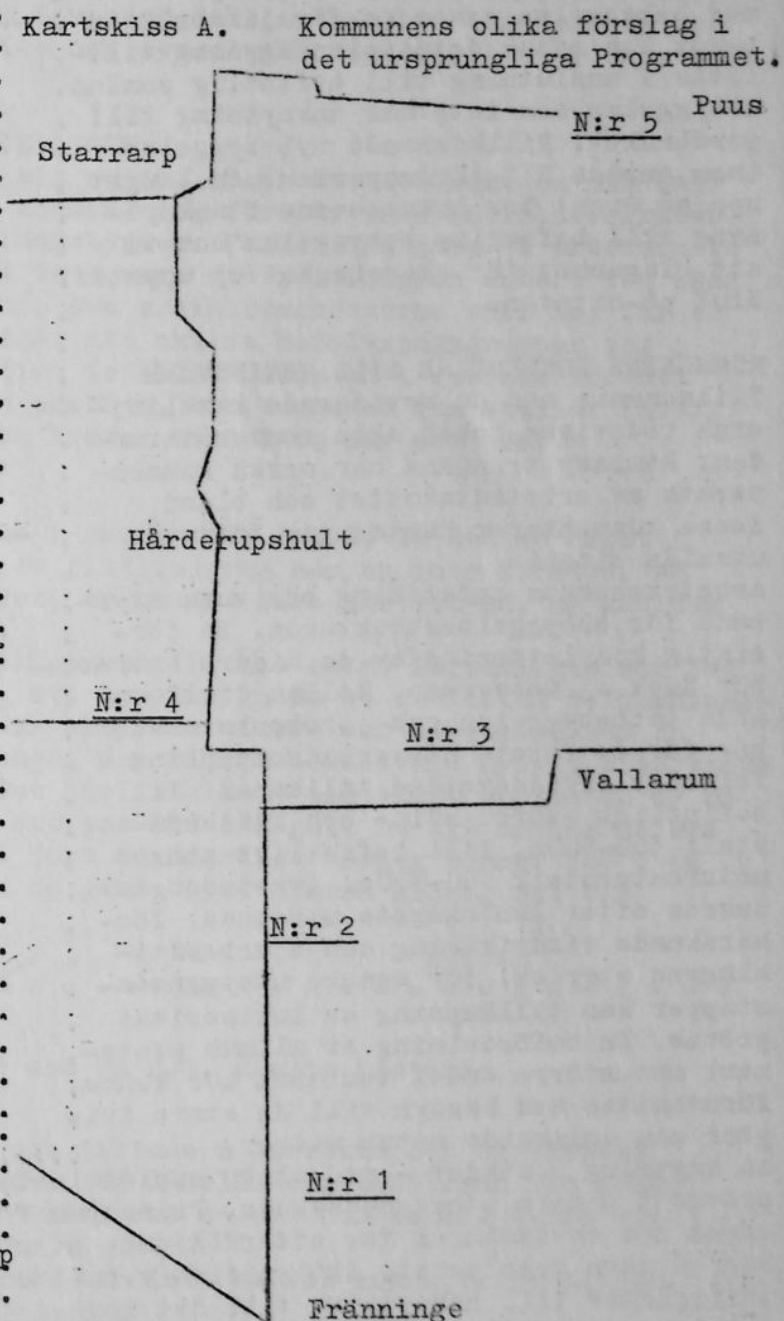
Det bör i detta sammanhang påpekas, att det i byarna Härderup, Starrarp, Skumparp och Bjälkhult finns flera möjligheter att bygga enstaka hus. I Starrarp finns redan ett par tomter avstyckade. En byggnation på dessa skulle hälsas med tillfredsställelse, såsom ett led i vår strävan efter en ännu mera levande bygd.

TILLÄGG: I samband med att jag åkte runt.....

till de av Programmet berörda personerna, i Härderupshult, för att höra deras åsikt om min synpunktssammanställning, så framkom vissa saker, som jag har anledning att påpeka här i efterhand. Det gäller område N:r 4. Vi kan möjligen acceptera ett par hus i den berörda bokskogen, men ett bättre alternativ är att placera några enstaka hus (5-6st) intill bokskogen. Här är det särskilt viktigt att de nya husen inte avviker för mycket från den gamla bebyggelsens stil. Under denna förutsättning är det av mindre betydelse, att bebyggelsen exponeras i landskapet." Punkt och slut på remissvaret.

Synpunkter på planerna i kom även från Erna Olsson och Uno Wilhelmsson, båda ifrån Härderupshult. Båda krävde i sina skrivelser, att bokskogen skulle skyddas. Bertil Andersson, Starrarp krävde i sin skrivelse, att eventuell nybebyggelse vid Härderupshult måste medge fortsatt verksamhet på Starrarp 20:1 (200 svin och gödselhantering).

ÖVRIGA REMISSINSTANSER.
Av de övriga remissinstanserna svar har jag plockat följande bitar:
KULTURNÄMNDEN: Typiska "nybyggarområden" bör undvikas. Kulturhistorisk inventering inom planeringsområdena bör ske. Som ett senare utbyggnadsalternativ förordas Bjälkhults backar.
BYGGNADSNÄMNDEN: Små grupper av fritidsbebyggelse är visserligen tilltalande, men risken för problem som höga exploateringskostnader eller behov av gemensamhetsanläggningar för vatten och avlopp motiverar att storleken och lokalisering av sådana grupper noga prövas, också med hänsyn till andra konsekvenser. Lämpligheten av byggetyper och tomtstorlekar, som medger mindre odlingar och djurhållning finner nämnden mycket tveksam. Lämpligare vore att exempelvis kring en

befintlig lantgård skapa en gemensamhetsanläggning för detta ändamål.
SOCIALA CENTRALNÄMNDEN: Hittills har man ej behövt ta hänsyn till den enskildes kostnader för bilkörning när nya bostadsområden planeras och där man utgår från att pendling är nödvändig. Man bör uppmärksamma de problem som uppstår vid en bristsituation på drivmedel.
FRITIDSNÄMNDEN: En utbyggnad av föreslagna områden (för fritidsbebyggelse) är positiv, dessutom är områden vid Bjälkhult lämpliga.

KOMMUNENS OMARBETADE FÖRSLAG:

Under våren och sommaren studerade kommunstyrelsens arbetsutskott alla inkomna re- missvar och med ledning av alla dessa synpunkter från många olika håll sammanställ- des något som kallas "Reviderade riktlinjer". I detta nya omarbetade förslag hade en hel del förändringar skett, vilket framgår bl.a. av kartskiss B. Ur texten till det omarbetade förslaget citerar jag följande:

Planläggning för fritidsbebyggelse bör främst ske inom ett område vid Ryssgård och senare öster om Starrarps Ora. Inom område R16 (i stort sett hela området på kartskissen) skall jordbrukets intressen prioriteras. Spridd bebyggelse annat än för jordbrukets behov bör inte komma till stånd inom området. En viss komplettering med bebyggelse annat än för jordbrukets behov kan efter detaljplanläggning till- låtas i anslutning till befintlig samlad bebyggelse som inte har anknytning till jordbruket. Tillkommande nybebyggelse inom område R17 (Kronoparken och längst upp på Oran) bör lokaliseras i anknyt- ning till befintlig bebyggelse och så att olägenhet för skogsbruket ej uppstår. Slut på citaten.

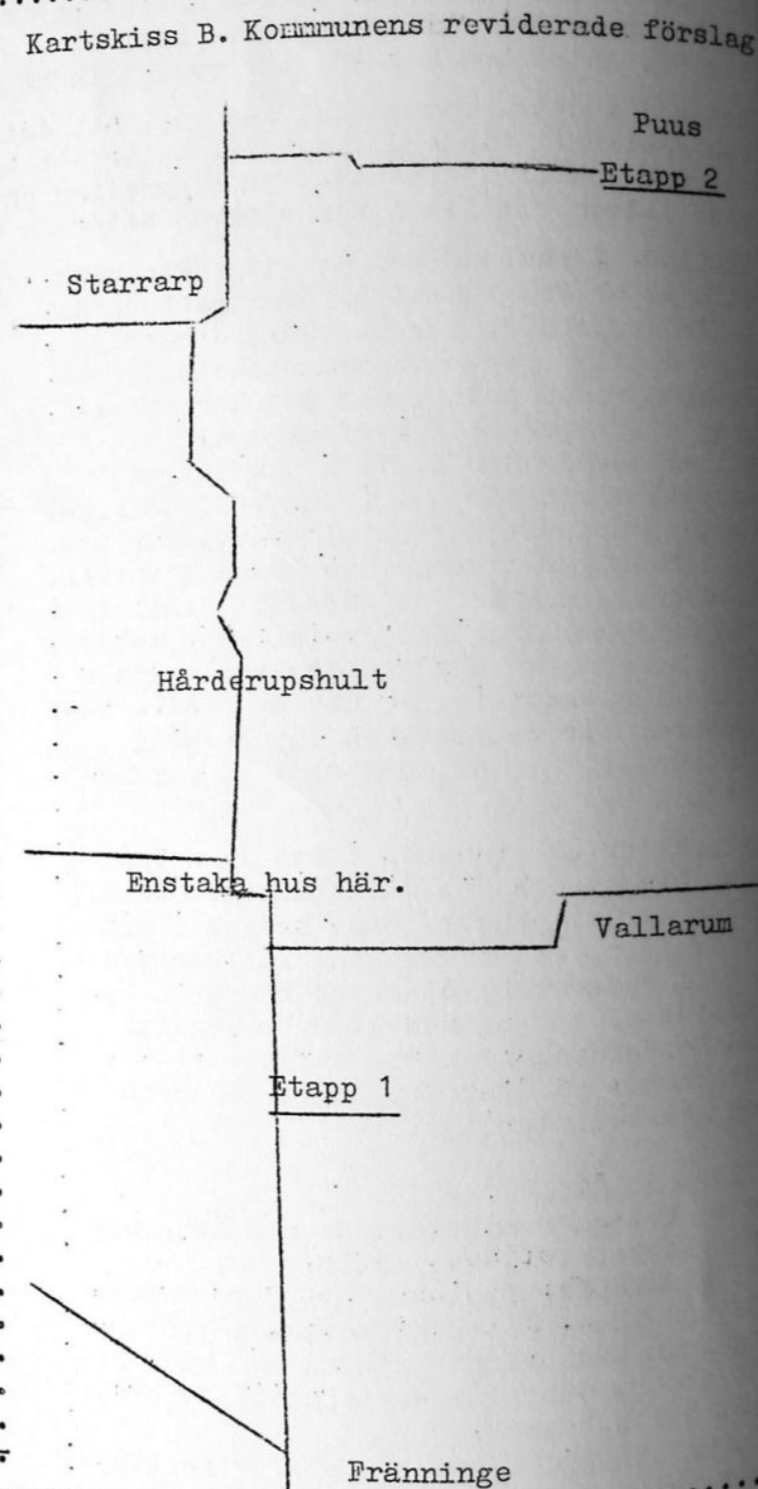
KOMMUNENS KOMMENTARE TILL REMISSVARE:

Tillsammans med de reviderade riktlinj- erna redovisas också alla remissyttran- den. Remissyttrandena har också komment- terats av arbetsutskottet och bland dessa kommentarer hämtar jag följande utvalda citat:

Arbetsresornas omfattning bör vara styr- ande för bebyggelsestrukturen. En för- siktig komplettering av de mindre byarna bör dock ej motverkas. Mellan tillkomm- ande tätbebyggelse och jordbruksenheter bör för de första utbyggnadsetapperna följande skyddsavstånd tillämpas: Till befintligt större svin- och fjäderfä- stall 300-500m. Till befintligt större nötkreaturstall 100-300m. Avstånden an- passas efter landskapets utseende, för- härskande vindriktning och djurbesätt- ningens storlek. För senare utbyggnads- etapper kan tillämpning av luktseritut prövas. En omfördelning av allmän plats- mark mot större andel tomtmark bör kunna förutsättas med hänsyn till de stora fri- ytor som omgivande natur medger.

An knytning bostäder - med olika upplåtelseformer - befintligt jordbruk bör kunna prövas i senare utbyggnadsskede. Principer för bebyggelseutformning kan vid behov anges som anvisningar för efterföljande detaljplanering, där utformningen först kan styras mera detaljerat. Alternativa v.a.-lösningar avses studeras parallellt med möjligheter till anknytning till det kommunala v.a.-nätet, gärna så att handlings- ningsmöjligheterna, men är inte möjligt att styra i den fysiska planeringen annat

..... Kartskiss B. Kommunens reviderade förslag

än att utrymme reserveras för arbetslokaler.

HÄRDERUPSPOSTENS KOMMENTARER:

Luktservitut, som har diskuterats i samband med denna planering blir tydligen inte aktuellt de närmaste åren. Luktservitut innebär, vad jag kan förstå, att de som bo- sätter sig inom ett visst avstånd från en större djurbesättning skulle bli tvungna att acceptera eventuell lukt. Det talas också om större tomtmark i kommentarerna ovan. Förslaget går ut på att man skulle avstycka så stora tomter, att där skulle kunna bli utrymme för att ha viss djurhållning, en häst, ett par får eller liknande. Eller skulle där kunna bli plats för nån mindre verkstad för olika sorters hantverk. Idén är mycket intressant, tycker jag. Beträffande v.a.-frågan så tycker jag, att om man tydligen kan lösa denna för fritidsbyar på 20-30 stugor, så måtte det väl gå att lösa för 4-5 åretruntbostäder, för den sammanlagda mängden avloppsvatten blir väl ungefär densamma i båda fallen.

KOMMUNFULLMÄKTIGES BESLUT DEN 30.10.78.

Kommunfullmäktige beslöt vid sitt sammanträde att följa de riktlinjer som redovisats ovan under rubriken "Kommunens omarbetade förslag". Beslutet föregicks dock av viss debatt. Socialdemokraterna är helt motståndare till blandad bebyggelse och vill i första hand satsa på området i Puus för ren fritidsbebyggelse och i andra hand på området intill Klövereskogen. Vidare ansåg Bertil Johansson (s) att man inte skulle locka ut folk till Vollsjötrakten för enbart boende, utan det måste också skapas arbetstillfällen. Sven-Olle Olsson (c) framhöll (jag citerar SKD) att områdes- planerna syftar till att göra Vollsjö och Lövestad till attraktiva boendeorter och med utgångspunkt av ökat boende kan service och sysselsättningsmöjligheter öka, samt pläderade för blandad bebyggelse.

HÄRDERUPSPOSTENS KOMMENTARER TILL DEBATTINLÄGGEN:

Om man drev Bertil Johanssons linje till sin spets, så är det tveksamt om man över huvud taget borde bygga bostäder i Sjöbo kommun. Jag förstår inte socialdemokrater- nas negativa inställning till boende på landsbygden. Varför ska inte vi arbetare få möjlighet att bo på landet. Detta ska väl inte vara ett privilegium enbart för egna företagare. Ensidig satsning på fritidshus, som socialdemokraterna vill ha, får en att tänka på bostadssegregation, som innebär att skilda befolkningsgrupper bor i skilda bostadsområden och som arbetarpartiet istället borde gå i spetsen för att motverka. Man bör även beakta de oerhörda problem, som kommunen kan ställas inför, ifall att i framtiden folk i fritidsbyarna kräver att få bo där året om.

HÄRDERUPSPOSTENS SLUTKOMMENTAR:

Kanslivsvenskan i denna artikel blev kanske i mäktigaste laget. Om det är något i citaten från Programmet eller de Reviderade riktlinjerna som ni inte förstod, så bör ni egentligen ringa till kommunkontoret, ty om dom bara har viljan, så kan dom nog översätta det till begriplig svenska. Kommunens planer är en mycket viktig angelägenhet för oss alla. Personligen ser jag en möjlighet i den planerade bebyggelsen, att den ska kunna ge det lilla befolknings- tillskott, som är nödvändigt för att bygden ska leva vidare och utvecklas med en befolkning som består av både gamla och unga. Men vi ska också vara mycket observanta på hur det hela planeras och genomförs. Det får inte helt plötsligt uppstå en ny by i byn, utan man måste prova sig fram med ett par hus i taget. De nya invånarna ska vara bofasta och inte fly in till stan så fort höstmörkret börjar komma, för i så fall kommer gemenskapen mellan de nya och de gamla byinvånarna aldrig att bli verklighet.

Bertil

=====

Signaturen G K i Härderup bidrager här med en s.k. mustig historia, så håll i er nu:

Ett turistsällskap från Skåne var ute och tältade i Norrland och besvärades oerhört av mygg. Dock fanns där en av dem, en medelålders gentleman som myggen inte angrep, så han gjorde narr åt dom andra och sa att han skulle kunna stå naken en hel natt utan att bli myggbiten. De slog vad en liter brännvin och för att han inte skulle kunna freda sig så band man armar och ben runt ett träd. På morgonen fann de honom mer död än levande och frågade: Har här varit mygg? Nästan uppgivet och på ren skånska sa han då: - Nää, men här har varit en "kalvadjävel" och städ o pattad hela natten!!

=====

MITT STARRARP

När jag till Starrarp kom första gången
stod hela bygden i grönan skrud
det var i juli och fågelsången
den tona skön över alla ljud.
Jag satt vid pumpen, som stod på "gåren"
och såg omkring mig med längtans min
här vill jag stanna i alla åren
här hör jag hemma, känner melodin.

Nu har jag bott här i tjugo åren
och älskar fortfarande den gamla "gåren".
Jag sliter, släpar, men ack så roligt
och är så lycklig, fast ej så soligt
har livet varit varenda dag,
men allting växlar vet du och jag.
Men jag har trivts från den första gången
i Starrarp är jag för alltid fången.

Ingegerd

F Ö R R . . .

Av Elof Nilsson, Härderup

1913 då jag gjorde rekryten vid infanteriet var dagspengen 7 öre, så att efter 4 dar kunde en få en kaffe för 25 öre, storartat eller hur? Och 1916 gjorde jag 49 höstdagsverken på en gård en bit väster om Eslöv. Det vankades 2 kr per dag om 10 timmar, även lördagarna var som de andra. 1 dt korn kosta då 23 kr. Jämför priserna, som handlarna nu annonsera om sogel m.m. Jag var bl.a. med om att köra hem vintervete, som där odlades på 60 av 140 tunnland. Det var hets då också, på väg skulle såväl tomvagnar som lass framföras i trav. Men rekordet i min lågavlönning var nog som vaktepåg under 5 sommarhalvår 1900-04, 25 kronor per styck, vilket med 14 timmar per dygn blir 1 öre i timmen ungefär. Nu skulle ju en sådan behandling av ungar ej gå för sig, men var då vanligt. Exempelvis hösten 1902, då jag fyllt 11 år, påfordrades att man plockade sin potatisrad som övriga, ither "du har väl två nävar du som vi andra". Värst var att bära i ena grepen när korgen skulle tömmas i en stundom rätt långt bortbelägen vagn, särskilt när vädret var fuktigt. De plockare som hade daglön då fick 75 öre plus födan. Arbetstid: Hela den ljusa, men då starta ej plocket före halva september.

Ja, så var det då och som kan läsas hos Salomo: Säg icke att gångna tider voro bättre än våra, ty icke av vishet kan du väl tala så. Bäst är, anser jag, att vi haft fred hittills, tänk om förhållandet varit motsatt.

SYFÖRENINGSAUKTION I STARRARP

Starrarps kyrkliga syförening håller sin sedvanliga auktion i Starrarps skola den 24 nov. kl 19. Prosten Rignell inleder kvällen med en adventsbetraktelse. Sedan följer en programpunkt, som heter "Ord och bild från Bangkok". Därefter serveras kaffet och så kan auktionen börja. Där kommer att säljas alster, som förfärdigats inom föreningen under det gångna året, men bland det som ska gå under klubban finns också många saker som skänkts.

Alla är hjärtligt välkomna, hälsar Starrarps kyrkliga syförening.

FRAMGÅNGSRIK JUNIORSKYTT I HÄRDERUP.

Det är nu många år sedan Bjälkults skytteförening lades ner och sen dess har väl intresset för skytte inte varit så särskilt utbrett här i byarna. Bo-Göran Andersson i Härderup är dock ett undantag. Skytte är för honom det stora intresset och andra idrotter har efter hand fått ge vika för detta intresse. Orsaken är enkel: Framgångarna har varit många. För sin ålder, 15 år i år, är det en imponerande prissamling han kan uppvisa.

Hur blir man så här biten av en sport, frågar man sig? Ja, i Bo-Görans fall så brås han nog på sin far Börje, som var framgångsrik skytt i "det militära". Själv säger Bo-Göran, att han redan tidigt skaffade ett luftgevär och när han om söndagarna hörde knallandet från skjutbanan i Vollsjö, så lät det spännande och han ville försöka. Att det sen blev Öved-Östraby skytteförening istället för Vollsjö var en ren tillfällighet, men det har han aldrig haft anledning att ångra. Kamratskapen är jättefin och ledarna är duktiga och tar väl hand om de yngre, för att de redan från början ska trivas i föreningen. Man skjuter med luftgevär på vintern och med musergevär på sommarhalvåret. Bo-Göran är mest intresserad av skjutning med muser, men framgångarna har hittills varit störst med luftgevär. Han berättade för mig om tävlingsregler, tävlingsformer och olika mästerskap, men för mig som inte är insatt i skyttesport, lät det ganska invecklat. "Egentligen, sa Bo-Göran, så är jag inte så bra på att förklara alla tävlingsformer. Jag skjuter bara och så står mor för det organisatoriska". Mor, Astrid, är nära nog expert på skytte, men så har hon också fått ställa upp som chef för åtskilliga gånger och varit med som åskådare på tävlingarna och därför själv blivit intresserad av sporten. Skytte är en fin sport, som fostrar ungarna, menar Astrid. Det krävs disciplin, ordning, noggrannhet och lugn för att lyckas som skytt.

Vad är det i själva sporten, som gör skytte så attraktivt för dig, frågade jag vidare. Han svarade att det är spänningen i att tävla där marginalerna är ytterst små. Det finns aldrig nån helt klar favorit. Utgången av varje tävling är alltid mycket oviss och just det gör skytte dess speciella tjusning.

Bo-Göran ägnar i genomsnitt två kvällar i veckan åt skytte. Han har korsat Skåne på alla håll vid Härder till olika tävlingar. Han har vunnit flera tävlingar inom föreningen, men den tävling, som han själv betraktar som sin mest lyckade, gick av stapeln i Kristianstad. Där tävlade han mot hela skåneliten inom sin skytteklass. Bo-Göran hamnade på en mycket hedervärd andraplats. Även hans yngre bror, Per-Olof, ägnar sig åt skytte och verkar vara en lika god talang. Per-Olofs största framgång hittills är en andraplats i sin skytteklass vid Källöhus. Hans skytteförbunds jubileumstävling 1978.

Bertil

STARRARPS BEGRAVNINGSPLATS

Anledningen till att begravningsplatsen "Häderupptäcktes" var väl den, att i samband med ett undertecknad tillträdde som älderman, gick jag igenom de samfälliga områdena för byn tillsammans med Henning Olsson, efter att tidigare också tittat på den ekonomiska keptan. Orsaken till att jag dels ville se och samtidigt ta reda på samtliga för byn gemensamma markområden var att få en rättvis arrendesättning. Då visade det sig, att det fanns en s.k. allmänning, belägen på Artur Lunds fastighet, som ej något arrende utgick för. Jag blev ju naturligtvis intresserad. Vad kunde detta vara för en markbit?

Bystämman ägde riva den 26 maj och på denna beslöts bl.a. att Henning Olsson och äldermannen skulle åka in till Lantmaterienheten i Malmö och försöka skapa lite klarhet i vad som ägde vad utav byns allmänningar. Vi befarade att det skulle bli ett vanskligt företag och detta blev det. Trots att vi avsatte en hel dag, blev det bara ett skumrande på ytan av gamla handlingar och kortor. Men vi fick bl.a. fram att den på fastigheten 7:8 (Artur Lunds) belägna allmänningen, var en för byn gemensam begravningsplats.

Efter malmöbesöket hölls en extra bystämma den 21 juni, besökt av 10 bybor. Denna extrastyman är för övrigt den första extrastyman, som höllits i byn. I varje fall finns ingen protokollförd extrastyman tidigare. På denna styman

REFLEKTIONER EFTER UTGIVNINGEN AV EN BOK

I förra numret av Hårderupsposten anmäldes det att en bok skulle komma ut. En bok där bygdens egen författare, Nils Eklundh, åter med sina dikter skulle få sprida glädje och trevnad. En samlad volym av det bästa han hunnit med under sin livsgärning.

Det var mycket spännande för oss, som haft ett arbetsamt år bakom, att äntligen få hålla i den färdiga boken. Vi var uppsluppet glada över att vara komna så långt i den närmare utgivningen vi kom, dess fler små namn och adresslappar fick vi ta hand om från alla dem som ville vara "ute i god tid". När vi så hade fått alla kartongerna med färdiga böcker var det imponerande staplar. Ett tusen välhäftade band låg där och väntade på att få komma ut. I våra ögon var det en mycket vacker bok med ett finstämt innehåll. Vi hade stora förhoppningar om att den skulle bli väl mottagen. Boken kom ut i en mörk och kall tid då mycket gått till ro och vila. Denna bok talade vackert om ljus förhoppning. På många sidor kunde läsaren känna närhet av vårens milda vindar och rykande mark där tjälen var på väg att försvinna. Om en värmande sol som lockade vårens fränste budbärare, lärkan, till sina livgivande drillar.

Det dröjde inte länge förrän våra förhoppningar infriades. Vi var välkomna med denna bok och det kändes underbart. Över en lördag och söndag tog vi ut gemensamt i den bygd där Nils Eklundh en gång personligen gett så mycket. Vi möttes nästan överallt av välvilja och intresse. Av många fick vi höra små berättelser och anekdoter, som ökade våra kunskaper om denne mans storhet. Det vi känt för honom tidigare fördjupades och förfinades.

Vi vet att denna bok i många hem blev en kär och uppskattad läsning i julhelgen och att det fanns många som läste den om igen.

Till alla Er som hjälpte oss på mångahanda sätt att sälja boken tackar vi hjärtligt. Våra ekonomiska utlägg löste sig snart och långt tidigare än vi vågat tro var vi vid målet, att alla böckerna var slutsålda. Till den avlidne författarens släkting, Karl-Erik Eklund, kunde vi som ett tack för att han välvilligt lånat ut originalanteckningarna, överlämna den summa som blivit över. Dessa penningmedel har Karl-Erik en mycket vacker tanke för. Det hemman som Nils Eklundh i Bjälkhult säkert kände starkt för under alla sina år där är i behov av reparation. Att bevåra detta typiska småbrukarhem är en fin utfästelse. Att få vandra vägen förbi en solig sommardag eller en dag i vinterns tid kan för vandraren både ge inspiration och eftertanke, att här har en man av bygden skapat mycket till eftervärlden.

Till dem som vi inte nådde med boken "Levande bygd", men som gärna velat haft den i sin ägo, har vi för dagen inga tröstens ord. Boken är slutsåld. Att skapa underlag för ny tryckning är inte så lätt. Vi lovar ingenting, men stänger inte heller dörren helt. Ån en gång tack.

Knut Thulin

Efter Knuts ord, som fint tolkar våra gemensamma reflektioner, vill jag bara tillägga följande:

Boken finns nu på samtliga bibliotek inom Sjöbo och Hörby kommuner. Av de överblivna pengarna efter försäljningen skänktes en mindre summa till Färs härads henbygds- och fornminnesförening och dessutom avsattes pengar till en blomsterfond till diktarens grav på Fränninge kyrkogård.

Det är mycket glädjande att kunna konstatera, så här efter ett år, att dikterna i boken har använts vid flera sammankomster av olika slag, både här i bygden och långt utanför. Det är nämligen viktigt, att dikterna hålls levande och får sprida glädje och ibland kanske stanna till eftertanke även framledes.

Den 17 januari i år skulle Nils Eklundh ha fyllt 75 år. För att hylla vår bygdeskald, sattes då upp ett plakat ned upprop till bygdens folk, att samlas i vägskålet i Starrarp. Därifrån skulle vi gemensamt göra en promenad upp om Bjälkhult och Nils Eklundhs hem. Tyvärr blev uppslutningen inte så stor, men vi som gav oss ut denna vackert snövita söndagseftermiddag ångrade oss inte. Vi fick både rejält med frisk luft och välbehövlig notion efter alla julbord. Dessutom fick vi, och det är inte minst viktigt, tillfälle att träffas och prata, bybor enellan. Uppe

vid Nils Eklundhs hem stannade vi till och där lästes några dikter ur "Levande bygd".

Genast efteråt bestämdes, att denna gemensamma promenad inte fick bli en engångsföreteelse, utan en årligen återkommande tradition i bygden. Söndagen den 14 januari kl 13.30 är det dags igen. Då hoppas vi att ännu fler sluter upp, oberoende av vädret, kring vår nya tradition, BJÄLKHULTSPROMENADEN.

Bertil

Vid ett besök i Lund i våras i sällskap med Gunnar Persson i Dala, fick jag av en händelse tillfälle att göra en ny och intressant bekantskap. Det var med fil. dr Ingemar Ingers. Hans kunnande om skånska dialekter och skånskt folkliv är imponerande. Det är därför mycket glädjande att få honom som medarbetare i Hårderupsposten. Hans far, Enock Ingers, var stor kännare av Nils Månsson i Skumparp och i samband med att statyn av "Ljusets bonde" restes i Fränninge år 1937, gav han ut en bok just med titeln "Ljusets bonde". Ingemar Ingers, även han kännare av "Skumpen", har för Hårderupspostens räkning plockat fram material om "Skumpen" från sin egen hemtrakt under rubriken:

TRADITIONER OM SKUMPEN SAMLADE I TOTTARP I BARA HÄRAD.

De traditioner om Nils Månsson i Skumparp eller Skumpen, som här meddelas, härstammar från Tottarps socken i Bara härad. Där hade Nils Månsson en god vän och riksdagskollega vid namn Anders Nilsson och såsom riksdagsman benämnd Totten. Anders Nilsson var född i S. Sandby 1788 och blev 1817 genom gifternål ägare av den gamla släktgården Tottarp nr 4. Hans hustru var Sissa Persdotter (1795-1839), som var dotter till riksdagsmannen Per Nilsson i Tottarp. Hans svärson Anders Nilsson var en man med stort anseende och blev både nämndeman och riksdagsman. På 1820- och 30-talen var han samtidigt med Nils Månsson i bondeståndet. Hur länge han blev kvar i riksdagen kan för närvarande inte uppgivas, eftersom ingen matrikel finns över riksdagsmännen i ständsriksdagarnas tid och vilka år deras mandattid omfattade. Anders Nilsson överlät 1844 hemmanet i Tottarp till sin svärson Pål Nilsson, som var gift med äldsta dottern Hanna (1821-1917). Hanna Pål Nils hade tydliga hägkonster av Skumpens besök i Tottarp. Hon fick hjälpa honom med påklädnaden, då han på grund av sin korpulens hade svårt att klä sig själv. Anders Nilsson i Tottarp överlevde Skumpen i många år. Han avled 1858 och är begravd i Tottarp. På hans och hans hustrus gravsten står en vacker inskrift: "Värdet utaf edra dygder Öfvade i dessa bygder Lefver än i minnets drag, Kärleken Er bortgång gråter, hoppet väntar se Er åter ännu skönare en dag." - Hemmanet Tottarp nr 4 förblev i släktens besittning till 1945.

De mesta traditionerna om Skumpen har blivit mig meddelade av Anders Nilssons yngsta dotter, änkefru Kersti Andersson i Tottarp, som levde längst av hans barn 1836-1928. Vad här följer berättade hon 1922:

"Nu e ja fydd attan hondra trettisex, å ja kan ente säl komma i hu honom, fårr hann dö när ja va liden, men far å Skompen di va jo så kontanta.

Skompen han va jo så han konne alls ente skriva å räkna (!), men de konne far, å Skompen han diktera, å far han skrev, så di va så där i kompis.

De tala far om en gång, ad di hadde kommed fårr varja, när di reste te rikstan. Å di skar hästen po nåd vis, så de blog. Bevars, di skolle resa lannvä'jen po hästa å vöjn po den tiden.

Skompen de va sådden snäller nan, han va så meli'enes å skickeli po alla sätt å vis, där va injed höjmod i han. Å hans kläsel den va jo enkel: bockskinjsböjsor å kort tröja.

De va far å Nels Månsen å Jyns Pärsen i Möinje, di tre rikstasmännen va så möed tehoppa. Den fyste gången ad far han kom ifrå rikstan, så hadde Nels Månsen kyfft tre silkeschala, å där fick mor en åw don. Å så fick di värs ån silkeschal, hans én fru å Jyns Pärsens mora, å nin mor. - Nels Månsen han ås flere år injan

För att hålla er alla informerade om läget på vägfronten, tänkte jag här passa på att redovisa vad som hänt sedan förra numret av Hårderups-posten kom ut. Svar på vår skrivelse fick vi från Vägverket i Malmö, där det bl.a. redogjordes för de enorma svårigheter det är att få en väg iordningställd, dessutom påpekade man att trafikunderlaget är för dåligt på vår väg för att den skall kunna prioriteras. Då hållfastheten på denna väg dessutom var mycket bra fanns det ingen anledning till någon omläggning. Flera andra argument emot fanns också med och en lång lista över kostnader, som i värsta fall kunde komma till, bortplockande av stengärde etc. Eftersom jag tyckte att vi inte kunde lämna alla deras påståenden utan kommentarer, skickade jag ett svar på deras brev, där jag gratulerade oss till en så bra väg och verkligen ifrågasatte den trafikräkning som man stödde sig på i sitt svarsbrev. Så hjälp erbjöds till nästa gång man skulle företa en trafikräkning här. Detta brev fick vi ej något svar på.

Som ni väl alla sett i lokalpressen lyckades vi inte placera oss så högt på den kommunala ranking-listan. Vad det nu kan bero på? Under våren har "våra vägar" proväktats av självaste herr vägdirektören och andra prominenta personer, dock fanns inget att erinra, vilket ju inte var så konstigt eftersom man i en hel vecka innan skrapade, la på grus, t.o.m. lagade hål och skrapade på nytt samma morgon besöket skulle äga rum. Sånt får nog även den lugnaste att känna viss irritation. Men mot det kan vi inte göra något. Gubbarna är naturligtvis rädda för att få sig en skrapa om man inte skrapat ordentligt och djungeltelegrafan fungerar säkert också inom vägverket.

Det beslöts på byastämman att avvakta nytt tillfälle och då återkomma med nya påtryckningar. Vägfrågan är fortfarande lika aktuell och vi har ännu inte på något vis sagt sista ordet.

SOSSARNAS STORHETSVANSINNE ORSAK TILL KRISLÄGET.

Av Allan Sandahl, Vallarum

Sverige skulle vara bäst, först och störst. Vi skulle bygga nästan alla båtar världen behövde. För att kunna göra allt större, fortare och bättre behövde vi all arbetskraft som inte behövdes någon annanstans. Vad gjorde det om med strömmen följde sjuka arbetsskygga och förbrytare, vi som hade det på gaffeln skulle väl kunna betala utan att få något i gengäld. I Sverige ska ingen behöva ha det sämre för att han inget kan eller inget vill. Naturligtvis borde även likasinnade ute i världen få det bra, U-hjälp i form av mellanöl organiserades i hast. Vad det kostar spelar ingen roll, företagen betalar. Troligen gjorde dom det. Men det började bli tomt i kassaskrinerna här och var. Rationalisera och effektivisera så går allt bra. Det gjorde det inte. Men när nöden är som störst är hjälpen som närmast. Sossarna förlorade valet och vann därmed sin historias största seger. Ansvar för många års misstag lyftes lätt och behändigt från deras axlar. De borgerliga hjälpte till i sin enfärd. Palme och kompani vred sig av vällust. Och inte nog därmed, åtminstone en generation framåt kommer det att heta, det kaos som de borgerliga på tre år ställt till med tar tid att reparera. Vad skulle dom där. Det borde alltid vara en socialdemokratisk regering i vårt land, en minoritetsregering vars värsta illdåd kan stoppas i tid. Alla anställda av folket för att utföra deras uppdrag.

Signaturen G K i Hårderup berättar vidare:

Två polare som var ganska påstruken, spatserade nere i Vollsjö. Av någon anledning kom dom av gatan och in på järnvägsspåret mot Klasaröd. De trampade på slipersen, så sa den ene:
- De va några dj-la långa trappsteg här är i detta huset.
- Ja, sa den andre, de gick väl an, bara inte ledstängerna hade suttit så långt nere!

Hårderup med omnejd har i år haft ett fotbollslag och ett badmintonlag med i Hörbykorpens div. 2. Fotbollslaget öptes till "Hused". Badmintonlaget kallar sig rätt och slätt för Hårderup.

Fotbollslagets framgångar har varit skiftande. Det har gått upp och det har gått ner. En topp var matchen mot Sallerup, som fast den slutade med förlust 2-3, var en av dom bästa matcherna. En annan mycket bra match var, när vi mötte Georgshill i Vollsjö, 3-3 blev resultatet. Övriga matcher är där inte så mycket att skriva om. De andra lagen hade nog hunnit med att träna mer än vi. Motståndet fick vårt lag lite extra "glans" genom Sven Åkerblom, som gjorde det 100-de målet i korpen. Det lyckades aldrig för oss, att komma ifrån sista platsen i serien, men vi tänker komma tillbaka nästa säsong med nya friska krafter.

Badmintonlaget har bestått av Bo-Göran Andersson, Bo Börjesson samt undertecknad. Våra framgångar har inte varit mycket bättre än fotbollslagets. Efter mycket slit lyckades vi komma trea från slutet. Detta är vad vi sysslats med i år. Nu träffas vi varje lördag i Vollsjö skola mellan kl. 13-16 och tränar för nästa säsong. Nya förslag är välkomna dit.

Arne Engstrand

HUSED SK 1978. Ö.f.r.v. Göran Hansson, Fränninge. Ingvar Nilsson, Starrarp. Bertil Persson, Starrarp. Mats Jönsson, Vollsjö. Jan-Erik Johansson, Starrarp. N.f.r.v. Per Schöld, Fränninge. Bo Börjesson, Hårderup. Arne Engstrand, Hårderup. Nils-Ove Persson, Skumparp. Göran Sjöstedt, Fränninge. På bilden saknas Sven Åkerblom, Hårderup. Christer Malmberg, Vollsjö. Staffan Stomberg, Hårderup och Nisse Gustavsson, Starrarp.

Detta fotografi togs omkring 1921, i Hårderup. Personerna på bilden är Nils Andersson och hans fru, vars namn är okänt. Namnet Nils Andersson kanske inte säger så mycket, men om jag säger "Länke", så är det nog några av de äldre i trakten, som nickar igenkännande. Dessa två människor levde under mycket knappa omständigheter, vilket kanske inte framgår av bilden, där finkläderna tagits på. Det skulle kunna berättas mycket om "Länkes" kamp för dagligt bröd, vilket ibland tog sig originella uttryck, men jag inskränker mig här till att nämna deras viktigaste inkomstkälla. "Länke" band riskvastar, som han sedan för omkring i bygden och sålde.

Bertil

Sista sidan disponeras av
vår egen skämttecknare,
Anton Håkansson, Starrarp.

Maria: Hur gammal är du Fredrik

Fredrik: Ja e gammal som fan jag.

Maria: Ja e nog nåt år äldre.